

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 26.268 van 23 april 2009
in de zaak X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit, op 26 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 30 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, met het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DEN BOSSCHE, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is op 29 augustus 2004 in België gekomen, in het bezit van een Turks paspoort met visum type C, geldig van 25 augustus 2004 tot 23 september 2004.

1.2. Verzoeker dient op 29 januari 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 30 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker dient op 7 september 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker dient op 7 juli 2008 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 30 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 februari 2009. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft, werkbereid is, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene werd op 05.09.2007 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij gaf hieraan geen gevolg en verblijft sedertdien doelbewust in illegaal verblijf.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980. Verder is betrokkene niet in het bezit van een arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

Wat betreft de verwijzing naar het regeerakkoord dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

*De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.
(…)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Na een schets van het juridische kader van de ingeroepen artikelen en beginselen stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet regelmatig is gemotiveerd, op een gestandaardiseerde wijze en té summier. Volgens verzoeker kunnen personen die illegaal in het land verblijven en een job hebben economisch geregulariseerd worden en hij verwijst naar het federaal regeerakkoord van 18 maart 2008. Verzoeker verblijft sinds 31 maart 2007 in België en hij kan een concrete werkaanbieding voorleggen als vrachtwagenchauffeur. Dit beroep is opgenomen in de lijn van knelpuntenberoepen. Indien verzoeker zijn aanvraag in zijn land van herkomst zou indienen, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties en zijn jobaanbieding verliezen. Het motief dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk is “*bij gebrek aan buitengewone omstandigheden*” is onevenredig, onvoldoende precies, individueel en veel te vaag, zodat de formele motiveringsplicht is geschonden.

Door het feit dat verweerder zich uitsluitend heeft gebaseerd op het gebrek aan buitengewone omstandigheden is ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden aangezien verweerder niet met de vereiste zorgvuldigheid zijn beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt verzoeker volgende middelen tot nietigverklaring voor, die — in samenlezing met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel (deel IV) - eveneens de schorsing rechtvaardigen:

Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen¹ legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Op grond van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De materiële motiveringsplicht werd geschonden

1. Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven.² Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.³

Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing.

Zoals vermeld werd door verzoeker op 3.07.2008 een regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Bij beslissing d.d. 30.01.2009 (betekend op 14.02.2009) werd deze aanvraag geweigerd. Deze weigering is gesteund op een schending van de motiveringsplicht doordat de Dienst voor Vreemdelingenzaken stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Deze stelling wordt echter niet regelmatig gemotiveerd.

De beslissing d.d. 30.01.2009 stelt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft, werkbereid is, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”

Deze standaardmotivering is de enige reden die aangehaald wordt om de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf te weigeren.

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een té summiere materiële motivering. Summiere motiveringen worden niet aanvaard.⁵

3.

De beslissing d.d. 30.01.2009 stelt:

'Wat betreft de verwijzing naar het regeerakkoord dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.'

Personen die illegaal in het land verblijven en een job hebben, kunnen economisch geregulariseerd worden. Verzoeker krijgt dan omwille van arbeid en onder bepaalde voorwaarden een recht op verblijf. Volgens het recente federaal regeerakkoord d.d. 18.03.2008 wordt de eenmalige economische regularisatie op een aantal punten gewijzigd. Betrokkene moet aantonen dat hij reeds voor 31 maart 2007 in België verbleef én hij moet een concrete werkaanbieding kunnen voorleggen.

De verblijfsvoorwaarde, namelijk vóór 31.03.2007, werd versoepeld tegenover de verblijfsvoorwaarde vóór het federale regeerakkoord, namelijk vóór 1.01.2006. Betrokkene voldeed reeds aan de vroegere voorwaarden daar hij op 14.09.2004 de aankomstverklaring nr. 20040028 ontving. Bijgevolg voldoet verzoeker ook aan de nieuwe voorwaarde.

Bovendien werd reeds in de aanvraag uiteengezet dat verzoeker als vrachtwagenchauffeur aan de slag kan bij de BVBA T T, gelegen te (...). Vrachtwagenchauffeur is één van de beroepen waarvoor de vacatures moeilijk ingevuld raken. Het beroep van vrachtwagenchauffeur is bijgevolg terug te vinden op de lijst van knelpuntberoepen.

Zeer recent (april jl.) werd door de VDAB gesteld werd dat er in één jaar tijd 38,5% moeilijk invulbare vacatures bijgekomen zijn. Zelfs in tijden van zeer hoge werkloosheid vinden werkgevers niet voor alle beroepen even gemakkelijk kandidaten.

Dat verzoeker dergelijk knelpuntberoep uitoefent, kan dan ook enkel positief onthaald worden.

4.

De beslissing d.d. 30.01.2009 stelt:

« De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. »'

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied', zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Bovendien de BVBA T T bereid verzoeker in dienst te nemen als vrachtwagenchauffeur. Indien verzoeker zou terugkeren naar Turkije met het oog op het aanvragen van een machtiging tot verblijf, zou hij in alhier zijn jobaanbieding verliezen.

3.2. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in - een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

In casu beperkt de Minister zich tot het stellen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 3.07.2008 niet ontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering zodat de formele motiveringsplicht is geschonden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het gebrek aan buitengewone omstandigheden om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is op gestandaardiseerde wijze of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom verweerder de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voert in zijn aanvraag de volgende buitengewone omstandigheden aan:

“Gelet op het bovenstaande zou de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor verzoeker een disproportionele maatregel zijn, en om humanitaire redenen niet verantwoord. Om deze reden vraagt verzoeker machtiging tot verblijf alhier.”

Uit de hierboven opgesomde elementen van de aanvraag blijkt heel duidelijk dat verzoeker nagelaten heeft aan te geven welke dan wel de buitengewone omstandigheden zijn die het voor hem onmogelijk maken om de machtiging tot verblijf aan te vragen in zijn land van herkomst. Verweerder stelt dan ook geheel terecht dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure. Niettegenstaande verweerder zich hiertoe kon beperken, heeft hij de elementen die verzoeker als elementen ter staving van de gegrondheid van zijn aanvraag ook onderzocht als zijnde elementen ter staving van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat verzoeker zich beperkt tot het argument dat de aangehaalde motivering een standaardmotivering zou zijn en bijgevolg een te summiere motivering zou zijn, doch dat hij geenszins betwist dat de motivering niet correct zou zijn.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk maken, om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. De door verzoeker aangevoerde gegevens laten op geen enkele wijze toe vast te stellen dat het voor hem zeer moeilijk is om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de procedure die voorzien is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid kon zich derhalve, zonder de motiveringsplicht te miskennen, beperken tot de vaststelling dat *“Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft, werkbereid is, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”*

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene werd op 05.09.2007 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij gaf hieraan geen gevolg en verblijft sedertdien doelbewust in illegaal verblijf.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980. Verder is betrokkene niet in het bezit van een arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

Wat betreft de verwijzing naar het regeerakkoord dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing bijgevolg op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Uit de motieven blijkt waarom de door de verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden niet volstaan om de aanvraag in België in te dienen.

Waar verzoeker stelt dat personen die illegaal in het land verblijven en een job hebben economisch geregulariseerd worden, waarbij hij verwijst naar federaal regeerakkoord van 18 maart 2008 stelt de bestreden beslissing geheel terecht dat de omzendbrief, die in de regeringsverklaring is aangekondigd, nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd werd. Alleszins wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoeker zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren.

Waar verzoeker stelt dat, indien hij zijn aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, hij gedurende enkele jaren dreigt gescheiden te worden van zijn sociale relaties en de hem aangeboden job zal verliezen, kan de Raad in dit verband slechts opmerken dat verzoeker een aantal niet gestaafde beweringen poneert en niet aantoont dat het standpunt van de gemachtigde van de minister dat betrokkene op 5 september 2007 in het bezit werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten en hieraan geen gevolg heeft gegeven en sedertdien in illegaal verblijf verblijft, alsook dat betrokken niet in het bezit is van een arbeidsvergunning om in België te mogen werken, incorrect is.

Verzoeker maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

2.4. Teneinde zijn stelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel miskend werd, te onderbouwen, stelt verzoeker dat “de minister (...) zich uitsluitend gebaseerd (heeft) op het gebrek aan buitengewone omstandigheden om zijn beslissing te nemen (...)”. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Daar het bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf, de taak is van het bestuur om in eerste instantie na te gaan of er buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd. Uit voormelde bespreking blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de minister zich heeft gesteund op feiten die niet correct zijn of op onzorgvuldige wijze tot de motieven van de beslissing zou zijn gekomen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 juncto 12 van het EVRM) omdat hij inmiddels bijna 5 jaar in België woont en hier het 'centrum van zijn belangen' heeft gevestigd. Indien hij zijn aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Bovendien kan hij aan de slag als vrachtwagenchauffeur en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zal hij de hem aangeboden job verliezen.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 juncto 12 EVRM)

Verzoeker woont inmiddels bijna 5 jaar in België en heeft hier het 'centrum van zijn belangen' gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied', zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Bovendien kan verzoeker aan de slag als vrachtwagenchauffeur bij de BVBA T T. Indien verzoeker zou terugkeren naar Turkije met het oog op het aanvragen van een machtiging tot verblijf, zou hij in alhier zijn jobaanbieding verliezen.

2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat verzoeker nooit werd toegelaten of gemachtigd om langer dan de duur van zijn visum in het Rijk te verblijven en dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De bestreden beslissing maakt derhalve geen schending uit van het recht op een privé- of gezinsleven zoals voorzien in artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Artikel 12 van het EVRM omvat het recht om te huwen en een gezin te stichten en luidt als volgt:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen."

De bestreden beslissing werd genomen conform de Belgische wetgeving en onzegt verzoeker geenszins het recht om te huwen en een gezin te stichten, zodat geen schending van deze verdragsbepaling blijkt. De Raad benadrukt verder dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.